

подразумева посебан и квалификован поступак који је тежи и другачији од онога поступка по коме парламент доноси обичне законе. Та сложеност процедуре у којој се одлучује о уставу изражава се у начину одлучивања парламента (његових домова) о уставној промени као и већини која се тражи за изгласавање уставне промене. У већини устава је прихваћено решење да се одлука о његовој промени усваја од стране парламента (скупштине) и његових домова, и то посебном већином. Дакле, парламент је свуда носилац уставотворне функције без обзира у ком облику је остварује и да ли сам или уз помоћ или учешће још неких политичких институција. У теорији и уставној пракси се познаје и такво решење где је уставотворна функција комбинација посебно изабране за ту сврху уставотворне скупштине или редовне скупштине и референдума, односно непосредног учешћа грађана у потврди изгласаног устава. Такав обавезни референдум при одлучивању о промени устава познају многе државе као рецимо Швајцарска, али и Јапан, Уругвај и др. државе а то важи и за нашу Републику Србију. Њен бивши Устав од 1990. године се мењао на тај начин јер је акт о промени Устава био коначно усвојен тек када га грађани Србије потврде на референдуму, а и нови Устав од 2006. године се изузетно мења путем референдума уколико се акт о његовој промени односи на случајеве који су таксативно наведени у самом Уставу. Наиме, српским Уставом од 1990. је предвиђено да Народна скупштина Републике Србије усваја акт о промени устава двотрећинском већином од укупног броја народних посланика и ставља га на републички референдум, и то накнадни ради његовог потврђивања. Тако се акт о промени устава Републике Србије сматра коначно усвојеним када га на републичком референдуму потврди и за њега се изјасни више од половине укупног броја бирача.

Осим парламента (редовне скупштине), о промени устава може да се одлучује и од стране посебно за ту сврху изабране уставотворне скупштине. Ову праксу коришћења уставотворне скупштине познају поједине државе, као САД, мада се она данас ређе среће. Својевремено први устав ФНРЈ од 1946. год. је донет од стране посебне Уставотворне скупштине која се осим назива није разликовала од редовне скупштине и која (није била распуштена) је сопственом одлуком постала редовна скупштина.

б) Законодавна функција